

§ 3. Rabaty handlowe od papierosów odnikotynizowanych, wymienionych w § 1, ustala się według tych samych zasad, jak i rabat handlowy od wyrobów tytoniowych, objętych taryfą ogólną, przy zastosowaniu postanowień, zawartych w rozporządzeniach Ministra Skarbu z dnia 23 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 129, poz. 927) oraz z dnia 28 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 284).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

358.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 maja 1930 r.

w sprawie uznania nikotyny i jej pochodnych oraz ekstraktów tytoniowych za wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 4 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Nikotyna i jej pochodne (siarczan nikotyny, szczawian nikotyny i t. p.) oraz ekstrakty tytoniowe należą do artykułów będących w myśl ustawy o monopolu tytoniowym wyrobami tytoniowymi.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

359.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 maja 1930 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 6 lipca 1927 r. w sprawie podwyższenia opłaty monopolowej od wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne.

Na podstawie postanowień art. 8, 9 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Do § 1-go rozporządzenia z dnia 6 lipca 1927 r. w sprawie podwyższenia opłaty monopolowej od wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 658), wprowadza się nowe punkty (7 i 8) treści następującej:

„7) od nikotyny i jej pochodnych (siarczan nikotyny, szczawian nikotyny i t. p.) zł 2,50 za 1 kg netto,

8) od ekstraktów tytoniowych zł 1,50 za 1 kg netto”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

360.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 2 maja 1930 r.

w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych zagranicą do zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 38-go ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 235) na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia zarządzam co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy dwóch kategorii robotników, zamieszkałych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej:

1) robotników, którzy zatrudnieni byli w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, zamieszkując na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,

2) robotników, którzy poprzednio zamieszkiwali i byli zatrudnieni na terytorjum państwa obcego.

§ 2. Wymienieni w poprzednim paragrafie robotnicy mają prawo do otrzymania zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, o ile zadośćczynią przepisom rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 maja 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 278) z tem, że robotnicy ci:

1) w ciągu miesiąca po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy, jeśli idzie o robotników, wymienionych w p. 1 § 1-go, lub w ciągu 2 miesięcy po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych zagranicą, względnie 1 miesiąca po rozwiązaniu późniejszego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych na terenie Państwa Polskiego, jeśli idzie o robotników, wymienionych w p. 2 § 1-go, zgłoszą swoje roszczenia o zasiłek we właściwym urzędzie pośrednictwa pracy,

2) zgłaszając swoje roszczenia o zasiłki, zgłoszą świadectwa pracy zagranicą, sporządzone z zachowaniem obowiązujących tam przepisów prawnych, względnie i świadectwa późniejszej pracy w przedsiębiorstwach, położonych na terenie Państwa Polskiego, stwierdzające, że robotnicy ci pozostawali w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach po-

łożonych zagranicą lub też łącznie w przedsiębiorstwach położonych zagranicą i na terenie Państwa Polskiego, a należących do kategorii przedsiębiorstw i zakładów, wymienionych w art. 1-ym ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, co najmniej przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia swego roszczenia o zasiłki.

Właściwym do przyjmowania zgłoszeń o zasiłki od robotników wymienionych w p. 2 § 1-go, a zgłaszających swoje roszczenia o zasiłki po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą, jest ten urząd pośrednictwa pracy, na terenie którego zameldowani są ci robotnicy.

§ 3. Autentyczność świadectw pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą powinna być potwierdzona drogą należytego poświadczenia ich przez właściwą władzę lokalną, na której terenie działania przedsiębiorstwo to się znajdowało, względnie przez Konsulat Polski, w przeciwnym razie świadectwa te nie będą przez urzędy pośrednictwa pracy honorowane.

§ 4. Przepisy niniejszego rozporządzenia będą miały zastosowanie przy zachowaniu wzajemności do tych obywateli państw obcych, którzy odpowiadają § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W stosunku do kategorii robotników wymienionych w § 1-ym i 4-ym, których stosunek najmu pracy był rozwiązany przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nie wcześniej jednak niż w dniu 1-ym lutego 1930 r., terminy, ustalone w § 2 bieżą, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
E. Kwiatkowski

361.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 maja 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie diet i zwrotu kosztów podróży dla członków sądów rozjemczych dla Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie.

Na podstawie § 78 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. o ubezpieczeniu robotników od wypadków (austr. Dz. U. z 1888 r. Nr. 1) w brzmieniu art. 22 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 413), art. 1 i 12 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148) oraz § 4 rozporządzenia z dnia 28 maja 1923 r. w przedmiocie siedziby oraz organizacji sądów rozjemczych dla Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 749) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 13 września 1929 r. (Dz. U.

R. P. Nr. 71, poz. 541) zarządza się, po wysłuchaniu opinii Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie, co następuje:

§ 1. Członkowie sądów rozjemczych dla Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie otrzymują za każdy udział w posiedzeniu sądu diety w wysokości 30 złotych.

§ 2. Członkowie zamieszczeni tychże sądów otrzymują oprócz diet zwrot kosztów przejazdu od miejsca swego zamieszkania do siedziby sądu i zpowrotem.

§ 3. Do przejazdu winien być użyty masowy środek przewozowy (koleje, tramwaje, omnibusy, statki), a w braku takiego środka przewozowego w miejscu zamieszkania lub w razie przerwy w ruchu tego środka przewozowego może być użyty pojazd konny lub mechaniczny do najbliższej miejscowości, w której znajduje się masowy środek przewozowy.

§ 4. W razie użycia kolei należy się zwrot kosztów jazdy II klasą pociągu osobowego, a gdy odległość od miejsca zamieszkania do siedziby sądu wynosi więcej niż 75 klm, pociągu pośpiesznego. Przy użyciu statku należy się zwrot kosztów jazdy I klasą.

Koszt przejazdu pojazdem konnym lub mechanicznym zwraca się według taryfy, obowiązującej w miejscowości, z której ten środek przewozowy został użyty, a w razie braku taryfy zwraca się rzeczywiste koszty przejazdu na podstawie przedłożonego rachunku, stwierdzającego wysokość zapłaconej sumy oraz ilość kilometrów odbytej drogi, z wymienieniem miejscowości początkowej i końcowej.

§ 5. Asesorzy sądów rozjemczych winni rachunki diet i kosztów przejazdu składać na ręce przewodniczącego danego sądu rozjemczego w ciągu 14 dni, licząc od dnia posiedzenia, w którym oni brali udział. Przewodniczący sądów rozjemczych i ich zastępcy składają rachunki diet z upływem każdego miesiąca kalendarzowego.

Przyznanie diet i kosztów przejazdu dokonywa przewodniczący danego sądu rozjemczego lub jego zastępca i zarazem zarządza ich wypłatę z funduszu zaliczkowego diet i kosztów przejazdu członków sądu rozjemczego, złożonego w kasie sądu okręgowego przez Zakład Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie.

§ 6. Zakład Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie wpłaca początkowo do kasy sądu okręgowego, w którym znajduje się sąd rozjemczy, zaliczkę na poczet diet i kosztów przejazdu członków sądu rozjemczego w wysokości jednomiesięcznego wydatku, przewidywanego na ten cel przez przewodniczącego sądu rozjemczego.

Kasa sądu okręgowego sporządza po upływie każdego miesiąca kalendarzowego wykaz wypłaconych diet i kosztów przejazdu członkom sądu rozjemczego. Przewodniczący tego sądu potwierdza ten wykaz i najpóźniej dnia 5 następnego miesiąca kalendarzowego przesyła go wymienionemu wyżej zakładowi, który zaleźnie od wydanej sumy uzupeł-